

1906-11-18

AFSENDER

Viggo Pedersen

MODTAGER

Joakim Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:
Brev

Afsendersted:
Hillerød, Carlsberg

Arkivplacering:
Mappe 28 nr. 8a-b

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription

Bevare

Karlsberg. Kolloid

18 Febr. 1906.

SKOVGAARD-MUSEET

Mappe 18 Nr. 8 A

Kære Jakob!

Det er en lykkelig Mand! Og jeg tror du
føler det - eller var du det heller ikke.

Det skæbnefulde Hælsed har ikke blot
hædet sig godt, men nu da du har læst
at hælset Aarhundrets, har du båret det

Værk stors: Omfang end nogen anden
dansk Mater, stors: Indhold og dybde
og kulturel Visdom end nogen anden
dansk-maaske end noget andet
Mater i vor Dage evener at gøre det.

Og deri har du haft Lykke til
med Kraft og Enighed at vide om
Guds Herlighed og Naade, i Fag
med den danske Kristendoms
Væsen, i Slag med vor helge
Salvningens Tone, paa øste
fælles Vis. Og forinden det er

Jeg vil ikke påtrænge det at jeg vilde dig en Stund for Næste! Men
som du selv har sagt og som jeg har hørt dig sige. Og jeg har været glad og
du vil vil fortælle det.

Varer, hvort der en styndet ved
Fadrenes Tro og Behandling og
der saaledes Menigheds Videnskab
i sine egne dage, har Gud gjort
og der Lykkelser i mange skønne
Varer at fyldt dit Fælle med
friske herlige Brøder, vakkert ~~på~~ det
egne Jord, saa at i der er i friske
Maad det Haab paa det til at opfyldes
som vor Fædre nænder om en frihed
Kraftig falkelig Runt. Et talte
jo med om national Runt,
men Meninger var der nok alle
vel: falkelig - d. v. s. den af
Folkets Aand rindende og med
der ^{Kraft} nærende Lyt og Evne til at
tale bredt og menneskeligt,
kraftigt og jævnt, klokt og
enfaelt paa samme Tid, saa
at Kunsten Runt bliver Livets
Tjener og glæde Kilde og stemme

Minneskues Sind til Gæds og løfte
Et med en sind Læstels til at leve
og viske og takke for Livet.

Men naar du har været at naa
højt her, højt ind i flert, saa véd
du, at end aldrig saa stor Evner, end
det ikke vant Lykkeligheden, om du ikke havde
Kendet saa dybt og følt du som
Guds Redskab. Og den gamle Lybueg-
hed, den sunde og Lybueg-
hed, den Frimodighed. Og du kunne
kunde du aldrig have udrettet, hvad
du har. Mange lykkelige Ting har bidra-
get hertil, - din gode Afstemning, de
udmærkede kulturelle Traditioner
din opvækst, tidlig Vane til Flid
og Tænkning, økonomisk Rygtid,
almindelig Agtelse og Gæds over
din Evner og din Billeder
på Hæderne af, og siden en
velsiget Hustru, i lykkelige Færd,
der gav hende Flad Børn som alle

viste dig Guds Velisguet ^{maatte} og ^{opmunde} dig til
kraftig Virksomhed. Men allegeret kunde
du ikke have gjort, hvad du har, om du ikke
havde haft dig selv den lyktelystige Gave
som ogsaa ved at kvalde for Gud; primadig
Tilbed til Luce Evner og den Over-
vinnings Agthed og Berettigelse og
dit Guds Varetægt. Du har arbejdet
valdigt og vant streng, Kravene
til dig selv, - hvordan skulde saadanne
Resultater ellers ogsaa fremkomme.
Men du har alleet arbejdet med godt
Mod og en vandy Selvfølelse. Du
har haft alle lyktelyste isammenstalt,
1. Fordi, det vil sige, imod dit Maal
sigende, som ikke lader sig forstyrre
og du har vant skaalet for dit, man
kalder Malenkræfter, kuperende
Brød i Spølsen, som fortvinder over
sin Afmægt og ingen Tilbed har
dit egen Kraft - noget som vil være en
for en del Maagel paa Tilbed dit Guds,
men dog ogsaa er nøje samværet med
dit medfødte Temperament.

Men hvad du saadan kan faaet du
Lykke al den for mangs - og flershaanden
som Falk vander sig til det sørgel
Sprog, den ikke er saa lig til for enhver,
endda det vistelig er et faldulig

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 28 Nr. 85

(grünetlig var jo et Exempel over
en Faldulighed ikke heller til at
gaa til), vi den Shan, som
bliver dig taknemlig, vaxe gorn-
Jatte Falket - det her du jo i
endnu fælden Maal venter for
den Navn og for din Vinner,
som er lyklulige over at kunde
dig og et Stykke af det rige Hjerte.
End nu her for sig bringe dig sin
Tale paa forshellig Maade i dag.
Jy paa her paa at sigt lidt af
hvad du kender til, og det er mig
en Sorg ikke al den rask nok til
at kunne van i blavt Eder, da
en Traa Kædegt haars til tænt.

Jy vil ikke skjule for dig kan faaet

at der har varet Tinner, hvori j^y ved
Ond af d^y har varet grumme forbragt.
J^y har aft^y ved Kritik af d^y om min
Smaa Ting, som j^y jo ikke regner for
noget ved Siden af d^y, faaet det Endst^y,
som vist egentlig ikke var den Mening,
men som j^y umiddelbart kunde undrage mig
Tidhykl^y af - at du fandt, j^y mistenkte
minne Evner, vandsøgt^y det Sund, Gud
gav mig, at j^y ikke blot gjorde forf^y-
lige Ting men skette, foragte lige.
Saa j^y (ryglet og forfængt
maaske) vil du ganske mistvivle
om min Evne til at se sandt og
naturligt, mistvivle om min
egen Redelighed og Ægthed, hvilket
der jo ogsaa altid kan være Grund til
at paa en paa, da Løgn & Forfængelighed
er alle i Rødet baarne; men
inden et vist Kvantum ^{frisk} Selvtillid
kan man ikke arbejde med Lyst & Kraft.

Dejlen har sikkert vandt min, baade
naar du havde Ret og naar jeg misforstod
dig. Den gode Karl's Mening har jeg
aldrig et Sekund tvivlet om, og Aarhus
Løb har jeg ogsaa indseet, at den natur-
lyis baade havde en klog og rigtig
Mening, men baade havde den samme
Tidens noget kaudet og Maade at
udtrykke sig paa, og at den egen sinde
Natur ikke af sig selv kunde forment
hvor saerbar en sygelig, paa Forhaand
forkuylt, Natur kunde være.

Alt dette - som er blevet for langt
her - skulde kun med for at
min Tak til dig kunde være
helt usandt. Thi hvad er
vel de mørke Timer, der herred
er forvaldt? - (og som jeg har vand
en Virtuosi al skaffe mig selv)
De har maaske dog været af adskillig
Værd for mig, og jo for indet al
egen imod den Udvikling jeg i gennem

Dig - baad gennem den Person og den
 Arbejder - har modtaget. Og for
 det Indblik, den Sjæl - elskende
 Uen - som jeg i mellemstunder
 har faaet og ikke mindst, de yngre
 Dage, da jeg var men sammen med
 dig, kan jeg aldrig være dig taknemst
 nok. At her alle Dage været mig
 en Staethed at du har kaldt mig din
 Ven og at ogsaa Agnate, som jeg
 altid har elsket og beundret, har gjort
 ligesaa. Og skøndt som Uj - ofte
 længe Tider er blevet skilt fra mig
 indendelig taknemst lig ved at mærke
 at naar vi mødes er der dog den samme
 Fortsættelse i mellem os som før, og
 at Tiden har haft mig ene udvoren
 Slapen iblandt jer. Dog har roen
 og glædet mig meget.
 Gud velvirkende hos de kommende
 Aar for jer og jeres Hus og Gud
 give dig Røstler til - efter den forfærdelige
 Hvide, eller at arbejde og udrette noget

Dyrt, som skal ligesom i det fald - den første
 Fryd. For det vil jeg sig - dig elskende Ven, at som Tiden skrider og med
 Hvide skal overleve i mange Aar. Skriv faldt dig i de Dage. Den Ven
 1890.